

1263-ųjų žiema.

TEMSTANT NETOLI PILIES STŪKSANČIU MIŠKU SORKA VEDĖSI vaikus namo. Vyresnioji duktė, sūnus ir vos trejų metų Teganą jojo ant tvirto arklio ir sulig kiekvienu jo žingsniu snūduriuodami linkčiojo.

Išvargo jie nuo tų Imbolgo linksmybių, laužų ir vaišių, pagalvojo Sorka.

— Imonai, saugok sesutę.

Penkerių Imonas troško greičiau grįžti namo ir krimsti mamos rytą iškeptus miežinius paplotėlius, todėl greitai bakstelėjo savo mažajai sesutei.

— Greit būsim namučiuose, savo lovytėj, — paniūniavo Sorka zirziančiai Teganai ir mintyse subarė save, kad per ilgai užsibuvo šventėje. Nors Imbolkas* ir iškilmingai paminėjo nubudusias Motinos Žemės įščias, vėl artinosi atšiauri lyg žiemą naktis.

O, kokia klaikiai šalta buvo toji žiema! Net tvoros pyškėjo nuo

* Šv. Brigitos diena, arba gėlų — Škotijos kalnėnų — šventė, skirta pavasario pradžiai. — (Čia ir toliau *vert. past.*)

ledinio vėjo, sniego ir krušos. Visą žiemą tvyrojo tirštas lėtai besirangantis rūkas, apraizgydavęs ir saulę, ir mėnulį. Vėjyje ir rūke Sorka dažnai girdėjo kviečiant ją vardu, bet atsispirdavo toms vilionėms. Pernelyg dažnai ji tame pilkšvame pasaulyje regėjo tamsą.

Vyras prašė su vaikais apsisototi pas jo gimines, kol bus išvykęs.

Jei tik panorėtų, jai atsivertų visos durys. Žmonės ją svetingai priimtų ne tik kaip klano vado žmoną, bet ir dėl jos pačios sugebėjimų.

Bet Sorkai reikėjo miško, savo trobelės ir įprastų kasdienių darbų. Gyventi nuošaliai jai buvo svarbu kaip kvėpuoti.

Ji visada rūpinosi savimi, namais ir židiniu, amatu ir sąžiningai atliko visas pareigas. O labiausiai puoselėjo savo brangiuosius vaikus, kurių susilaukė su Daičiu. Ir visiškai nebijojo tamsos.

Ją vadino Juodąja Ragana. Ir jos galios buvo didžios.

Bet šiuo metu Sorka tebuvo labai besiilginti savo vyro moteris. Jai trūko jo šilumos, puikaus ir tvirto kūno, kuris šaltą ir vienišą naktį prisiglaudžia prie josios.

Kam reikalingi visi tie karai? Tik niekingų valdovų godumui ir ambicijoms patenkinti. Sorka tetroško, kad sveikas ir saugus jos vyras vėl gyventų namuose. Kai jis sugrįš, jie susilauks dar vieno kūdikio. Ji vėl savyje pajus naują gyvybę... Ji gedėjo prarastojo tą klaikiai tamsią naktį, kai pirmasis žiemos vėjas lyg raudodamas praūžė mišku.

Kiek žmonių ji išgydė? Kiek gyvybių išgelbėjo? Tačiau kai iš jos pačios paplūdo kraujas ir nutraukė gležnos būtybės gyvybę, jos išsaugoti nepadėjo jokie burtažodžiai, aukos ar priesaikos dievams.

Tačiau ji labai gerai žinojo: gydyti kitus kur kas lengviau nei save. O dievai — nepastovūs kaip pavasario orai.

— Žiūrėk, žiūrėk! — šūktelėjo Brana, šokinėdama ant kieto takelio. — Žydi laukinė slyva! Tai ženklas!

Dabar ir Sorka pastebėjo tuos baltus su kreminiu atspalviu žiedelius tarp susipynusių juodų šakų.

Derlingumo deivė Brigita palaimino Žemę, deja, mano gimda tuščia, karčiai pagalvojo ji.

Tada pažvelgė į sniege besisukančią savo septynerių metų dukrą. Aštrių akių rausvažandė buvo jos pirmagimė. Ji yra triskart palaimintoji, priminė sau Sorka.

— Mama, tai ženklas, kad ateina pavasaris!

Brana pakėlė veidelį į blausią dienos šviesą.

— O, taip. Tai geras ženklas.

Pasak legendos, kai tokią rūškaną dieną senoji ragana Keilycė nerado malkų, atėjo ankstyvas pavasaris.

Apsipylysi skaisčiais žiedais laukinė slyva ragino visą augaliją sekti jos pavyzdžiu.

Savo mergaitės akyse Sorka regėjo viltį, kokia per šventę spindėjo ir kitų žmonių akyse, skambėjo jų balsuose. Ir pati pabandė savyje aptikti bent menkiausią vilties kibirkštelę.

Bet atrado tik baimę.

Šianakt jis vėl ateis. Ji jau juto, kad jis kažkur netoliese sėlina, laukia ir rezga planus, kaip patekti pro užrakintos trobelės duris, kaip įveikti Sorkos paskleistus kerus, saugančius jos vaikučius ir ją pačią.

Sorka paragino ponį žingsniuoti greičiau ir švilptelėjo šuniui.

— Paskubėkim, Brana. Tavo sesutė jau beveik miega.

— Pavasarį tėtis grįš namo.

Sunkia širdimi Sorka nusišypsojo ir paėmė Branai už rankos.

— Taip, grįš per Belteiną ir tada mes surengsime tikrą puotą.

— Ar galėčiau su tavim šiandien pasižiūrėti į jį ugnyje?

— Laukia daug darbų. Prieš einant miegoti reikia pasirūpinti gyvuliukais.

— Labai trumpai. Prašau! — Brana pakreipė veiduką su pilkš-

vomis kaip dūmas maldaujančiomis akimis. — Tada galėsiu sapnuoti, kad jis vėl grįžo namo.

Ir aš mielai susapnuočiau, pagalvojusi nuoširdžiai nusišypsojo Sorka.

— Gerai, bet labai trumpai ir tik po to, kai užbaigsim visus darbus, — prižadėjo moteris.

— Ir kai tu išgersi vaistus.

— Negi taip blogai atrodau? — Sorka suraukė antakius.

— Tu labai išblyškusi, — švelniai tarė Brana.

— Tik šiek tiek pavargusi. Nesijaudink. Imonai, laikyk sesutę, kad nenukristų! Alastaras jaučia, kad namai jau netoli.

— Ji joja geriau net už mane ir Imoną.

— Na, taip, arklys — jos talismanas, bet ji jau tuoj užmigs jam ant nugaros.

Arklys risnojo keliuko vingiu šalia trobelės stovinčios daržinės link, o jo kanopos takšėjo į sušalusią žemę.

— Imonai, pasirūpink Alastaru, pripilk jam grūdų. Pats juk prisivalgei, ar ne? — priminė mama, kai berniukas pradėjo murmėti.

Imonas nusišypsojo gražia kaip vasaros rytas šypsena, ir nors mokėjo nušokti nuo arklio, ištiesė Sorkai rankas.

Jis mėgsta prisiglausti, pagalvojo Sorka ir apkabinusi jį nukėlė ant žemės.

O Branai nereikėjo priminti jos pareigų. Mergaitė rūpinosi namais beveik taip puikiai, kaip mama. Sorka paėmė Teganą ant rankų ir niūniuodama bei ramindama nunešė į trobelę.

— Brangioji, metas miegučio.

— Aš arkliukas. Visą dieną bėgioju.

— O, taip. Tu pats gražiausias ir greičiausias arkliukas.

Prieš kelias valandas žarijomis virtusi ugnis vargiai įstengė galytėtis su šalčiu. Nešdama vaiką į lovą, Sorka prie židinio pakėlė ranką. Pelenai suruseno ir pašoko liepsnos.

Sorka paguldė Teganą į lovą, paglostė šviesius kaip jos tėčio plaukus ir luktelėjo, kol užsimerkė tamsios ir gilios kaip mamos akytės.

— Saldžių sapnų, — liesdama virš lovelės kabantį amuletą, sumurmėjo ji. — Visą naktį ramiai ir kietai miegok. Tegul tavo prigimtis ves tave per tamsą į šviesą.

Sorka pabučiavo švelnų mergaitės skruostą ir atsitiesusi suvirpėjo nuo dieglio pilve. Skausmas paaštrėdavo ir nurimdavo, bet su lig kiekviena žiema vis stiprėjo. Būtinai reikia paklaustyti dukters ir išgerti vaistus, pagalvojo Sorka.

— Brigita, šiandien tavo šventė. Padėk man išgyti. Turiu tris vaikučius, kuriems aš reikalinga. Negaliu jų palikti vienų.

Sorka nusigręžė nuo snaudžiančios Teganos ir nuskubėjo padėti kitiems vaikams atlikti namų ruošos darbus.

Greitai užslinkus nakčiai, ji užrakino duris ir tą patį ritualą pakartojo su Imonu.

— Aš visai nepavargau, — pareiškė jis ir suklapsėjo besimerkiančiomis akytėmis.

— O, taip, matau, koks tu žvalus ir guvus. Ar šiąnakt vėl skrisi, *mhic*?

— Aha, aukštai dangumi. Noriu, kad dar ko nors mane išmokytum. Ar galėsiu ryt pasiimt Roiberdą?

— Jei galiu aš, tai ir tu. Jis tavo sakalas. Pažįsti jį, prižiūri ir myli. O dabar miegok.

Sorka pašiaušė rudus berniuko plaukus ir pabučiavo užmerk-tas nuostabiai mėlynas kaip jo tėvo akis.

Nusileidusi žemyn Sorka prie židinio rado Braną su šuniu.

Ačiū deivėms, kad dukrelė trykšta sveikata ir galia, kurios dar iki galo nesuvokia. Bet tam dar yra laiko, pagalvojo Sorka ir pasi-meldė, kad jis būtų kuo ilgesnis.

— Išviriau arbatos. Kaip aną kartą mane mokei, — pasakė Brana. — Kai ją išgersi, tikiuosi, pasijusi geriau.

— *Mo chroi** tai tu dabar manimi rūpinsies? — Šypsodamasi Sorka paėmė arbatos puodelį ir pauosčiusi linktelėjo. — Tu tikrai gabi. Gydymas yra didžiulė galia. Turėdama šią galią visur ir visada būsi laukiama.

— Niekur nenoriu keliauti. Noriu visada gyventi čia su tavim, tėčiu, Imonu ir Tegana.

— Vieną dieną užsigeisi sužinoti, kas gyvena už miško. Ir ten sutiksi vyrą.

— Man nereikia jokio vyro, — prunkštelėjo Brana. — Ką aš su juo veikčiau?

— O tai jau būtų istorija kitai dienai.

Sorka su dukra atsisėdo prie židinio ir abiejų pečius apgaubė skara. Kai begeriant arbatą Brana palietė jos ranką, paėmusi ją Sorka savo pirštus sunėrė su jos pirštais.

— Na, gerai. Bet tik kelias minutes. Tau jau laikas miegoti.

— Ar galėčiau aš iškviesti viziją?

— Na, pabandyk. Galvok apie tai, ko labai trokšti. Išvysk žmogų, iš kurio gimei. Jį iškvies tavo meilė.

Sorka stebėjo, kaip verpetu ėmė suktis dūmai, pašoko ir vėl nurimo liepsnos.

Puiku. Mergaitė greitai išmoko, sužavėta pagalvojo ji.

Liepsnos viduryje ir kraštuose ėmė formuotis vaizdinys. Ugnyje šmėkštelėjo judantys siluetai, o kažkur tolumoje nuaidėjo balsai.

Nuo pastangų įsitempusių dukters veidą išmušė prakaitas.

Per sunku tokiai jaunutei, pagailėjo jos Sorka.

— Nagi, pabandykim drauge, — tyliai tarė ji.

Moteris sukaupe savo galią ir suvienijo ją su Branos galia.

* Airių kalba — *mano širdelė*.

Pasigirdo ūžesys, ėmė suktis dūmai ir šokti žiežirbos. Po kurio laiko viskas nurimo.

Ir štai pasirodė vyras, kurio abi ilgėjosi. Jis sėdėjo akmenų rate prie kito židinio. Šviesūs surišti plaukai krito ant jo plačius pečius supančio gobtuvo, o liepsnų šviesoje spindėjo jo segė su šuniu, žirgu ir sakalu — kadaise Sorka ugnyje išliejo jam magišką talismaną.

— Atrodo pavargęs, bet labai gražus, — pasakė Brana ir pri-glaudė galvą prie mamos rankos. — Pats gražiausias vyras iš visų.

— Tiesa. Gražus, stiprus ir drąsus.

— O, kaip jo ilgiuosi, — graudžiai atsiduso mergaitė. — Ar matai, kada jis grįš namo?

— Ne viską galima pamatyti. Jei jis nebūtų taip toli, gal ir pa-stebėčiau kokį ženklą. Bet šiandien užtenka, jau sužinojom, kad jis sveikas ir saugus.

— Jis galvoja apie tave, — Brana pažvelgė motinai į akis. — Jaučiu tai. O ar jis gali jausti, kad mes apie jį galvojam?

— Jis neturi galių, bet turi širdį ir jaučia meilę. Todėl gal ir gali. O dabar — į lovą. Aš greitai ateisiu.

— Žydi laukinė slyva, o senoji ragana šiandien nematė saulės. Tėtis greit grįš namo, — pasakė Brana ir stodamasi pabučiavo mamą.

Šuo užbėgo laiptais kartu su ja.

Likusi viena Sorka žiūrėjo į savo mylimąjį ugnyje ir pravirko.

Vos nusibraukusi ašaras ji išgirdo kviečiant ją vardu.

— Eikš pas mane. Aš tave nuraminsiu ir sušildysiu, — apgau-lingai bandė vilioti balsas. — Suteiksiu tau viską, ko tik trokšti, ir dar daugiau. Tik būk mano.

— Niekada nebūsiu tavo!

— Būsi. Tu jau esi mano. Ateik čia ir patirsi, kas iš tiesų yra malonumas, palaima ir galia.

— Tu niekada neturėsi nei manęs, nei mano galių.

Vaizdas ugnyje sujudėjo. Liepsnose pasirodė Kavanas, kurio

galios ir užmačios buvo tamsesni už žiemos naktį. Jis troško jos kūno, sielos ir magiškų galių.

Raganius jos taip geidė, kad ji pajuto jo aistrą tarsi kūno glostymą prakaituotomis rankomis. Bet Sorka žinojo, kad jis trokšta daug daugiau — jos galių. Nuo jo godžių kėslų buvo apsunkęs oras.

Jis velniškai nusišypsojo liepsnose.

— Turėsiu tave, Juodoji Sorka. Mes skirti vienas kitam, mes esam vienodi.

— Ne, mes skiriamės kaip diena ir naktis, kaip šviesa ir tamsa.

— Tu labai vieniša ir prislėgta rūpesčių. Tavo vyras tau paliko tik šaltą guolį. Ateik, sušilk manajame, pajusi karštį su manim. Mudu kartu valdysim pasaulį.

Sorka pajuto, kaip gęsta jos protas, o pilvą vėl ėmė draskyti skausmas.

Moteris atsistojo, ir šiltas vėjelis pakedeno jai plaukus. Stovėdama ji tol kaupė savo galias, kol visa ėmė šviesti. Kavano skendėjo liepsnose, o jo veide atsispindėjo geismas ir godulys.

Sorka žinojo — jos magiškos galios, toji jos krauju tekanti didybė yra Kavano tikslas. Bet jis jų niekada neužvaldys.

— Suprask mane ir pajusk mano galias — čia, dabar ir visada. Už tamsią aistrą siūlai man išduoti savo vyrą, giminę ir vaikus. Trokšti užvaldyti mane, jei tik ištiesiu tau ranką. Mano — motinos, tarnaitės, raganos — atsakymas tau tegu atskries vėju per jūras ir marias. Tebūnie taip, kaip sakau.

Sorka greitai nukreipė rankas ir tiesiai į jo širdį suleido visą savo moterišką pyktį.

Kai pasigirdo įniršio kupinas Kavano klyksmas, ir Sorka liepsnose išvydo skausmo perkreiptą jo veidą, ją užplūdo neapsakoma palaima.

Tada ugnis židinyje vėl virto paprasta ugnimi, o karštos žarijos toliau galynėjosi su nakties žvarba. Trobelė ir vėl tebuvo papras-

čiausia trobelė, skendinti tamsoje ir tyloje. Ir ji vėl tebuvo tik moteris su miegančiais vaikais.

Sorka sudribo į kėdę ir apglėbė perštantį pilvą.

Kuriam laikui Kavanas dingo. Bet jos baimė — ne. Ir jei ne vaistai ar maldos, jos vaikai liktų bejėgiais našlaičiais.

Prabudusi Sorka pamatė šalia patogiai susirangiusią mažąją dukrelę. Kai jau ketino keltis, toji ją sulaikė.

— Mama, nesikelk!

— Dukrele, man reikia dirbti. O tu turėtum miegoti savo lovytėj.

— Atėjo blogas žmogus. Jis nužudė mano arkliukus.

Sorkos širdį sugniaužė siaubas. Kavanas lietė jos vaikus — jų kūnus, protus, sielas?

— Vaikeli, tai buvo tik sapnas, — ji prisitraukė prie savęs Teganą, pasupo ir paglostė.

Bet ji žinojo, kad sapnuose slypi realus pavojus.

— Jis uždegė mano arkliukus. Jie verkė, o aš negalėjau jų išgelbėti. Tada atbėgo Alastaras ir tą blogą žmogų nuspyrė. Aš nujojau ant Alastaro, bet neišgelbėjau kitų arkliukų. Bijau to blogo žmogaus.

— Jis nieko tau nepadarys. Niekada neleisiu jam tavęs nuskriausti. O dabar susapnuok žalius ir mėlynus arkliukus.

Sorka pabučiavo Teganos žandus ir šviesius suveltus plaukus.

— Žalius?

— Taip, žalius kaip kalvos arkliukus.

Pakėlusi ranką Sorka ore pirštu nupiešė ratą ir suko, kol virš Teganos galvos ėmė šokinėti mėlyni, žali, raudoni ir geltoni arkliukai. Kai mergaitė sukikeno, Sorkos baimė ir pyktis sumažėjo.

Kavanas niekada nenuskriaus mano vaikų. Greičiau mirs jis arba aš kartu su juo, nei leisiu, kad jis prie jų prisiliestų, prisiekė ji.

— Dabar arkliukai tegul bėga paėsti avižų. O mes kelkimės ir eikim valgyti.

— Ar yra medaus?

— Geroms mergaitėms visada bus medaus, — šyptelėjo Sorka pamačiusi, kaip mergaitė trokšta to skanėsto.

— Aš gera mergaitė!

— Tu pati mieliausia ir tyriausia.

Sorka pakėlė Teganą.

— Blogas žmogus sakė, kad nužudys mane pirmą, nes aš jauniausia ir silpniausia, — sušnibždėjo jai į ausį tvirtai apsikabinusi Tegana.

— Mieloji, prisiekiu savo gyvybe — jis niekada tavęs nenužudys. — Sorka ryžtingu žvilgsniu pažvelgė dukrai į akis. — Ir jis melavo. Tu nesi silpna ir niekada tokia nebūsi.

Moteris įmetė malkų į židinį, užtepė medaus ant duonos, išvirė arbatos ir avižinės košės.

Šiandien mums visiems prireiks daug jėgų. O man jų prireiks padaryti tai, ką privalau, nusprendė moteris.

Iš mansardos pasišiaušusiais ir susivėlusiais nuo miego plaukais nusileido jos sūnus. Jis pasitrynė akytes ir kaip šuo pauostė orą.

— Sutikau juodąjį raganių, bet nuo jo nebėgau.

Sorkos širdis ėmė pašėlusiai trankytis.

— Papasakok, ką sapnavai.

— Nuėjau prie upės. Prie vingio jis laiko savo valtį. Tada atėjo jis. Aš jį atpažinau. Jis yra juodasis raganius, nes jo širdis juoda.

— Širdis?

— Kiaurai mačiau jo širdį. Kavanas nusišypsojo ir ištiesė man meduolį. Bet jis buvo padarytas iš kirmėlių ir juodo kraujo. Žinojau, kad jis užnuodytas.

— Sapne matei jo širdį ir meduolį?

— Prisiekiu, tikrai mačiau.

— Aš tavim tikiu.

Vadinasi, mano berniukas sugeba daugiau nei numaniau, suprato Sorka.

— Liepiau jam pačiam valgyti tą meduolį, nes jis — mirtinai nuodingas. Kavanas numetė jį ant žemės. Ir iš jo iššliaužė kirmėlės, o paskui jis ėmė degti. Iš jo liko tik pelenai. Tada Kavanas bandė mane pagaut ir nuskandint upėje, bet aš jį apmėčiau akmenimis. O tada atskrido Roiberdas.

— Ar sapne pašaukei savo sakalą?

— Ne, tik labai norėjau, kad jis atskristų. Jis atskrido ir parodė aštrius didelius nagus. Juodasis raganius iš karto išnyko. O aš atsi-
budau savo lovoje.

Sorka prisitraukė berniuką ir paglostė plaukus.

Dar klius Kavanui už tai, kad bandė kėsintis į mano vaikus, sukandusi dantis prisiekė ji.

— Imonai, pasielgei labai drąsiai ir teisingai. O dabar eik pas gyvuliukus.

Sorka pasisuko į laiptų viduryje stovinčią Braną.

— Tu irgi.

— Susapnavau Kavaną. Jis pasakė, kad būsiu jo žmona. Jis bandė mane čia paliesti, — išblyškusi mergaitė uždengė ranka krūtinę ir parodė į tarpkojį.

Sorka pribėgo prie dukters. Drebėdama mergaitė prisispaudė veideliu prie ją aplėbusios motinos.

— Aš jį uždegiau. Nežinau, kaip tai padariau, bet jo pirštai pradėjo degti. Jis keikėsi ir mosikavo rankomis. Paskui atbėgo Katelis. Jis užšoko ant lovos, urzgė ir puolė jį kandžioti. Kavanas greitai dingo. Bet jis bandė mane liesti ir sakė, kad būsiu jo žmona ir...

Sorkos įtūžis permušė baimę.

— Prisiekiu, jis niekada to nepadarys. Jis niekada tavęs nepalies. Dabar eik pavalgyti. Laukia daug darbo.

Sorka liepė vaikams pašerti ir pagirdyti gyvuliukus, išvalyti tvartus ir pamelžti karvę.

Likusi viena Sorka susikaupė ir susidėliojo savo priemonės — rutulį, varpelius, žvakes, pašventintą peilį ir katilą. Atrinko savo užaugintas ir išdžiovintas žoleles bei išsiėmė tris varines apyrankes, kurias vasaros mugėje kadaise jai nupirko Daitis.

Sorka išėjo į lauką ir giliai įkvėpė oro. Išskėlusi rankas ji sukėlė vėją ir pašaukė sakalą.

Virš medžių ir kalvų nuaidėjo toks čaižus jo klyksmas, kad prie upės buvę žmonės pakėlė galvas į dangų. Plačiai išskleistuose paukščio sparnuose atsispindėjo žiemos saulė.

Sorka pakėlė ranką. Nutūpęs sakalas aštriais nagais įsikibo į odinę pirštinę.

Jos akys žiūrėjo į jo akis, jo — į josios.

— Greitas ir protingas, stiprus ir bebaimis. Tu Imono, bet taip pat ir mano. Darysi tai, ką pasakysiu. Aš darysiu, ką pasakysi tu. Man reikia tavo pagalbos. Prašau jos dėl savo sūnaus — tavo šeimininko ir tarno.

Sorka išsitraukė peilį. Sakalas nė nemirktelėjo.

— Roiberdai, prašau trijų kraujo lašų iš tavo krūtinės ir vienos plunksnos iš tavo gražaus sparno. Amžinai būsiu dėkinga už šias dovanas. Jos reikalingos apsaugoti mano sūnų.

Sorka įdūrė į paukščio krūtinę ir pridėjusi mažą buteliuką, išspaudė tris lašelius kraujo. Tada iš sakalo sparno ištraukė vieną plunksną.

— Ačiū, — sušnabždėjo ji. — Nenuskrisk.

Sakalas pakilo nuo Sorkos rankos, atsitūpė ant šalia augančio medžio šakos ir suskleidęs sparnus ėmė stebėti.

Sorka pašaukė šunį. Atlėkęs Katelis žvelgė į ją su meile ir pasitikėjimu.

— Tu esi Branos, bet taip pat ir mano, — tarė moteris ir pakar-

tojo ritualą. Išspaudusi tris lašelius šuns kraujo bei išrovusi kuokštelį plaukų, Sorka pasuko į tvartą.

Čia klegėjo ir juokėsi jos vaikai. Moteris įkvėpė ir paglostė arkliai galvą.

— Ne! — pamačiusi peilį, suklykė Tegana.

— Aš jo nesužeisiu. Alastaras tavo, bet taip pat ir mano. Jis darys, ką tu pasakysi, o tu darysi, ką pasakys jis. Alastarai, man reikia tavo pagalbos. Prašau jos dėl savo dukters — tavo šeimininkės ir tarnaitės.

— Prašau, nepjauk jo!

— Nepjausiu, tik įdursiu, ir tik tada, jei jis sutiks. Alastarai, prašau trijų kraujo lašelių iš tavo krūtinės ir kuokštelio plaukų iš tavo gražių karčių. Amžinai būsiu dėkinga už šias dovanas. Jos reikalingos apsaugoti mano mažąją.

— Tik tris lašelius, — patikino Sorka Teganą ir įdūrė peilio galiuku poniui į krūtinę. — Ir šiek tiek karčių. Viskas.

Nors arklis toliau ramiai stovėjo ir žvelgė išmintingomis akimis, gailėdama jautrios dukters širdelės Sorka priglaudė rankas prie negilios jo žaizdelės ir kerais tuoj pat išgydė.

— Dabar eime su manim, — Sorka pakėlė Teganą ir pamojo namų link. — Žinote, kas aš. Niekada to neslėpiau. Dažnai jums kartočiau, kad ir jūs turite magiškų galių. Dabar jos dar menkos, bet ateis laikas, ir sustiprės. Gerbkite jas. Nesinaudokite jomis norėdami pakenkti, nes visas blogis grįžta trigubai. Magija yra ginklas, bet negalima jo naudoti prieš nekaltus ir silpnus. Tai jums ir dovana, ir našta. Turėsite prie abiejų priprasti ir perduoti jas savo vaikams. Šiandien pamokysiu daugiau. Atidžiai stebėkite, ką darysiu. Žiūrėkite, klausykitės, mokykitės.

Pirmiausia Sorka pasisuko į Braną.

— Tavo kraujas — su mano ir šuns krauju. Kraujas — tai gy-

vybė. Be jos — mirtis. Trys lašeliai tavojo kraujo, trys — manojo, o trys šuns kraujo lašeliai burtą užtvirtins.

Brana nedvejodama padavė ranką ir nė nesudrebėjo, kai Sorka įdūrė jai peiliu.

— Mano berniuk, — į sūnų kreipėsi Sorka. — Trys lašeliai tavojo kraujo, trys lašeliai — manojo, o dar trys lašeliai iš sakalo širdies burtą užtvirtins.

Drebančiomis lūpomis Imonas ištiesė ranką.

— O dabar tu, mano vaikeli. Nebijok.

Nors Teganos akyse žibėjo ašaros, ji ištiesė mamai ranką.

— Trys lašeliai tavojo kraujo, trys lašeliai — manojo, o dar trys lašeliai tavo arklio kraujo burtą užtvirtins.

Sorka sumaišė kraują ir pabučiavo Teganai rankytę.

— Viskas.

Moteris pakėlė katilą ir susikišo buteliukus į kapšėlį prie liepens.

— Atneškite kitus daiktus. Geriausia tai daryti lauke.

Sorka išrinko vietą greta medžių šešėliuose į gumulus sukritusio sniego.

— Galiu atnešti malkų, — pasisiūlė Imonas.

— Nereikia. Sustokit čia.

Sorka atsistojo vaikams už nugarų ir kviesdama deivę, žemę, vėją, vandenį bei ugnį, apibrėžė ratą. Nuo žemės pakilo ugnis ir ėmė plisti ratu, kol jos galas pasiekė pradžią. Ratas įkaito.

— Tai apsauga ir pagarba. Į magiško rato vidų nepateks joks blogis, o tamsa nenugalės šviesos. Rato viduje viskas daroma tik dėl gėrio ir meilės.

— Pirmiausia vanduo. Jūros ir dangaus.

Sorka virš katilo suglaudė delnus, o kai juos atvėrė, iš jų pasipylė žydras kaip saulėje spindinčio ežero vanduo.

— Po to — žemė. Mūsų tėvynė, mūsų širdys.

Sorka lengvai mostelėjo viena, tada kita ranka, ir į katilą pabiro derlinga ruda žemė.

— Dabar — oras. Vėjo daina, kūno gyvybė.

Moteris papūtė delnus, ir tarsį muzika į žemę ir vandenį įsuko oras.

— O dabar ugnis. Liepsna ir karštis, pradžia ir pabaiga.

Oras įkaito. Sorka įraudo, o jos akys ėmė degti. Kai ji iškėlė rankas virš katilo ir staigiai nuleido žemyn, katilė pašoko žiežirbos ir įsiplieskė liepsnos.

Tada Sorka paėmė apyrankes.

— Man jas padovanojo jūsų tėtis. Tai jo meilės ženklas. Visi trys jūs užgimėte iš tos meilės.

Sorka įmetė tris varines apyrankes į ugnį, o paskui eidama ratu sumetė šuns plaukų kuokštą, arklio karčius bei sakalo plunksnas ir supylė kraują.

— Šioje vietoje šią valandą stoviu ir kviečiu savo deivių dovanotas galias. Metu burtus, kad apsaugočiau tris savo vaikučius, visus jų ir mano būsimus vaikus. Tegul arklys, sakalas bei šuo visad tarnauja ir juos saugo — sveikus ir sergančius, varge ir džiaugsme. Žemei, orui, ugniai ir vandeniui. Tebūnie taip, kaip sakau, — užbaigė Sorka, aukštai iškėlė rankas ir pasuko veidą į dangų.

Aukso spalvos ugnis su skaisčiai mėlynu centru ėmė greitai suktis ir šovė į šaltą žiemos dangų.

Sudrebėjo žemė, sušniokštė ledinis upelio vanduo ir kaip pašautas vilkas sustūgo vėjas.

Tada viskas nurimo. Dabar čia tik trys vaikai rankomis graibstė orą. Kaip sniegas išblyškusi jų mama vos besilaikė ant kojų. Brana jau norėjo bėgti prie jos, bet Sorka tik papurtė galvą.

— Neik. Burtai vis dar veikia. Jie ir duoda, ir atima. Reikia palaukti iki galo.

Moteris įkišo ranką į katilą ir ištraukė tris varinius amuletus.

— Branai — šuo, Imonui — sakalas, o Teganai — arklys.

Sorka užkabino amuletus kiekvienam vaikui ant kaklo.

— Tai jūsų simboliai ir skydai. Jie jus apsaugos. Privalote visada juos nešioti. Visada. Jei tikėsite jų galia, manim ir savim, Kavanas negalės jūsų paliesti. Kada nors jį perduosite savo vaikui. Patys susivoksite, kuriam. Papasakokite vaikams šią istoriją ir padainuokite senas dainas. Priimkite dovaną ir perdovanokite ją kitam.

Tegana atsuko mažą ovalų amuletą į saulės šviesą ir gėrėdamasi nusišypsojo.

— Koks gražus! Visai kaip Alastaras.

— Jis gimęs iš Alastaro ir tavęs, manęs ir tavo tėčio, brolio ir sesers, todėl ir yra gražus, — pasilenkusi Sorka pabučiavo Teganai žanduką. — Mano vaikučiai labai gražūs.

Ji sunkiai laikėsi ir vos nesudejavo, kai Brana padėjo jai atsi-stoti.

— Reikia užgesinti ratą ir viską sunešti vidun.

— Mes tau padėsime, — pasakė Imonas ir paėmė mamos ranką.

Sorka su vaikais užgesino degantį ratą ir leido vaikams sunešti burtų priemones į namus.

— Tau reikia pailsėti. Pasėdėk prie židinio, — Brana privedė mamą prie kėdės. — Paruošiu tau vaistų.

— Gerai, tik stiprių. Parodyk broliui ir seseriai, kaip reikia juos gaminti.

Tegana apsupo mamos pečius skara, o Imonas kelius užklojo apklotu. Patenkinta Sorka jau siekė Branos atnešto puodelio, bet dukra jį atitraukė, suspaudė žaizdelę ant rankos ir nulašino tris lašelius į puodelį.

— Kraujas — tai gyvybė.

— Taip, tiesa. Ačiū, — atsiduso Sorka, išgėrė vaistus ir užmigo.